

Efter mange år i G.G. & I. F.'s håndboldregi, både som aktiv spiller, som træner, som menigt medlem af seniorudvalget og som ungdomsformand, kan jeg se tilbage på rigtig mange gode oplevelser i alle kategorier.

Som aktiv spiller er det især det gode holdfællesskab, man tænker tilbage på. Det er fynsserieholdet som trænede fredag aften (kun én gang om ugen) i Assenshallen og hvor det meste af opvarmningen foregik op ad en radiator, og hvor man ikke kendte til udstrækningsøvelser efter kampen. Der er sket meget siden og godt nok for det. Det var især dejligt, da vi fik vores egen hal i Gelsted og kunne træne to gange om ugen. Det gav bonus i form af mange nye spillere, både børn og voksne. De lokale beboere viste sig i hallen til kampene og erhvervslivet støttede os med trøjer til vore hold.

Da vi fik Gelsted Hallen kom der minihåndbold på programmet. Det var piger og drenge fra 5-8 år. Spillet foregik på tværs af den store bane og man spillede med en mindre bold. Dog foregik selve træningen mest med leg af forskellig art, med eller uden bold. Måske forekommer det stadig en gang imellem, at de små spillere midt på banen under en kamp slår koldbøtter, laver vejrsmøller eller bare sætter sig ned. Det er en del af helheden og får en til at synes, at det er dejligt at have med børnene at gøre og får smilene frem. Dog oplever man desværre også, at forældre går for højt op i spillet og hidser sig op over en eller anden fejl. Når disse spillere rykkede op i næste kategori og skulle spille på stor bane var det for nogles vedkommende en meget stor udfordring og for andre bare noget mere plads at boltre sig på. Det har være spændende at følge nogle af de første minispillere. Flere af dem spiller stadig og nogle er endda kommet meget langt. Vi har henad vejen haft spillere udtaget til Fyns unionshold.

Man kommer som træner meget tæt på spillerne og det er da dejligt, når man cykler op igennem byen, at der pludselig er en der råber hej, eller når man oplever en der til sin mor siger: "Der går min håndboldtræner". Når vintersæsonen sluttede har det altid været (og er stadig) kotume at afslutte med en håndboldtur over flere dage. et eller andet sted i Jylland. Jeg husker tilbage på en tur, der var arrangeret til Holstebro, men som desværre ikke blev til noget. Der var udbrudt mund-og klovesyge på Fyn, og man ville ikke se os deroppe. Det var en stor skuffelse. Som formand måtte jeg (med klumpen i halsen)ringe rundt til samtlige spillere og fortælle den dårlige nyhed. Tasken var jo næsten pakket. De fleste forældre var dog blevet orienteret lidt på forhånd så de havde taget deres forholdsregler og arrangeret noget andet som trøst. Der forestod dog også noget arbejde bagefter, for at få vores penge retur. En lang korrespondance med selveste borgmesteren i Holstebro, som var formand for klubben, endte dog til sidst med, at vi fik pengene. Men det holdt hårdt. Heldigvis er det kun sjældent at sådan noget sker. Der har dog senere været hold i Holstebro til stævne bl.a. med puslingedrenge og lilleputdrenge (1986). Udover det sportslige, hvor begge hold var mellem de 5 bedste, ud af 36 og 26 hold, var der mange pudsige oplevelser. Citat fra klubbladet maj 86: Når en om morgenen til sin store overraskelse finder ud af, at det faktisk bliver nemt at starte dagen, for han har alt tøjet på fra dagen før. Når en læser Anders And i mørke. Når en sætter sin taske lidt hårdt og der lyder klirr, klirr fra en colaflaske i bunden. Når en glider i græsset og er helt pløret og ALDRIG vil spille håndbold mere. Når en taber sin taske i en vandpyt og må spille i våde shorts. Citat slut.

Udover det sportslige er der mange andre ting man som frivillig skal gøre. Der skal skaffes trænere, der skal søges om haltimer, der skal skaffes dommere ,og da vi spillede udendørs, kridtes baner op, der skal sørges for transport,

Der skal arrangeres afslutningsfest i hallen, der skal arrangeres ture og m.m. Alene det at få nogen til at være i udvalg har været en stor opgave, og er det stadig. Men trods al "besværet" har det været en rigtig dejlig tid, så der er noget for kommende frivillige at glæde sig til. Det fylder meget i ens hverdag, og på et tidspunkt bliver man nok lidt mæt. Den mæthed kom i hvert fald til mig. Dog har jeg stadig min gang i foreningen, som hjælper til spillegilderne.

Da den aktive karriere var slut, var det ikke slut med håndboldfællesskabet. Vi er 14 "gamle håndboldpiger" , som ikke mere spiller bold, men da vi gerne ville fortsætte det gode sammenhold, mødes vi 2 gange om året for at hygge (læs feste) og bl.a. mindes vore fælles håndboldoplevelser. Hertil bliver der meget nødtigt sendt afbud.

Som afslutning vil jeg ønske G.G. & I.F. til lykke med jubilæet og håbe at de kommende frivillige vil få lige så store oplevelser som jeg har haft.

Med hilsen
Edith Olsen.